



Arrest

nr. 246 439 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2020, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 22 juni 2009 een asielaanvraag in.

Op 11 maart 2010 werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming.

In beroep werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd met een arrest van 30 juni 2010.

Verzoeker diende op 28 januari 2011 een tweede asielaanvraag in.

De verwerende partij nam op 28 april 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van verzoekers asielaanvraag (bijlage 13quater).

Bij arrest van 4 oktober 2012 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde beslissing.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming.

Bij arrest van 21 augustus 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de voormelde beslissing vernietigd omdat *“de bestreden beslissing steunt op informatie gedagtekend 15 juni 2012, wat voor een land als Afghanistan bezwaarlijk actueel kan worden genoemd”*.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 oktober 2013 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming.

Bij arrest van 23 augustus 2014 werden de status van vluchteling en subsidiaire bescherming geweigerd door de Raad.

Op 28 oktober 2013 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van 15 mei 2014 verwierp de Raad het beroep dat tegen de voormelde beslissing werd ingesteld.

Op 1 augustus 2014 diende verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 september 2014 trof de verwerende partij een beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard, gaf zij ook een bevel om het grondgebied te verlaten en legde zij een inreisverbod op.

Bij arresten van 11 februari 2016 verwierp de Raad het beroep tegen het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten alsook het inreisverbod.

Bij arrest van 2 juni 2016 werd het beroep verworpen dat werd ingesteld tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 augustus 2016 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 augustus 2018 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest van 30 januari 2019.

Op 5 november 2018 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij nam op 12 juni 2020 een beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2018 werd ingediend door :

A.,G. (...)

nationaliteit: Afghanistan
geboren te Kabul op 22.01.1950
(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op artikel 3 EVRM. Hij haalt aan dat zijn leven in gevaar is indien hij dient terug te keren naar Afghanistan omdat hij vreest vervolgd te worden of minstens onderworpen te worden aan de onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Wat de mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft, dient er op gewezen te worden dat in de beslissing tot uitsluiting van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen duidelijk wordt gesteld dat: "(...) dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen." De Commissaris-Generaal vestigt de aandacht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat betrokkene niet naar Afghanistan teruggeleid mag worden (CGVS dd. 06.08.2018). Er is dus uitdrukkelijk sprake van een niet terugkeer clause in de beslissing van het CGVS. Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 22.06.2009 in België aankwam en diezelfde dag een asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 30.06.2010 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 28.01.2011 een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 28.03.2014 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 12.08.2016 een derde asielaanvraag in. Op 06.08.2018 besliste het CGVS tot: "Uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus" wegens het feit dat betrokkene een functie als rechter uitoefende op de Revolutionaire Rechtbank onder het Afghaanse communistische regime die tot de aanwezigheid leidt van ernstige aanwijzingen dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft en/of medeplichtig is aan ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht, marteling en andere onmenselijke handeling van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt. Verder wijst alles erop dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan een ernstig niet-politiek misdrijf. Verblijfsmachtiging is een gunstmaatregel en kan hem niet toegekend worden omwille van zijn substantiële bijdrage aan misdaden tegen de menselijkheid, feiten die hij in zijn land van herkomst heeft geleverd en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, uitsluiting die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30.01.2019. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze één van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951. Er dient te worden opgemerkt dat hoewel de feiten niet in België begaan werden en plaatsvonden in de periode van 1985 tot 1992 in Afghanistan, de ernst van de feiten toch wel vaststaat. Uit de beslissing van het CGVS dd. 06.08.2018, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30.01.2019, blijkt dat verzoeker onder het communistisch regime actief was als rechter bij de Revolutionaire Rechtbank, ook wel uitzonderingsgerecht voor nationale veiligheid of staatsveiligheidsrechtbank genoemd. Als rechter van deze rechtbank zijn er ernstige aanwijzingen dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan schijnprocessen en het opleggen van disproportioneel zware straffen en aan het veroordelen van beklaagden tot de doodstraf, ondanks een totaal gebrek aan bewijs of ondanks verklaringen die de veroordeelden zouden afgelegd hebben onder dwang en foltering. Deze praktijken werden jarenlang doorgezet in de rechtbank waarin betrokkene actief was. Betrokkene hield wetens en willens dit systeem jarenlang mee in stand. Gezien zijn functie als rechter kan betrokkene verantwoordelijk gehouden worden voor de schendingen van de rechten van beklaagden, waaronder het feit dat zij geen recht op een advocaat hadden, geen recht op beroep hadden, dat zij vaak gemarteld werden en zonder enige

vorm van bewijs veroordeeld werden. Betrokkene koos er in 1985 doelbewust voor om aangesteld te worden als rechter binnen de Revolutionaire Rechtbank wat aantoonde dat betrokkene zich niet verzette of geen bezwaren had tegen de werking van deze rechtbank. Uit niets blijkt dat betrokkene ooit enig moreel bezwaar aantekende tegen de praktijken van deze rechtbank. Betrokkene gaf zelf aan dat zijn functie heilig voor hem was en dat hij na een jaar de functie van hoofdrechter aangeboden kreeg en aanvaardde. Bovendien tracht betrokkene zijn daden en individuele verantwoordelijkheden te minimaliseren en te ontkennen. Betrokkene heeft aldus jarenlang vrijwillig meegewerkt aan het instandhouden van de massieve mensenrechtenschendingen die begaan werden door het Afghaanse communistische regime in het algemeen en de Revolutionaire Rechtbank meer specifiek. Deze jarenlange betrokkenheid bij het Afghaanse communistische regime is de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij in 1992 Afghanistan diende te ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich bevindt. Het feit dat deze feiten meer dan 30 jaar geleden plaatsvonden binnen de Afghaanse context doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van zijn verstand een wezenlijke bijdrage leverde aan de mensenrechtenschendingen van het Afghaanse communistische regime. Zijn gedrag van nu weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid daarvoor.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen sinds 2009 in België heeft opgebouwd en dat hier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM. Hoewel betrokkene zeer weinig bewijzen voorlegt van een in België opgebouwd gezins- en privéleven gaat huidige beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het CGVS in zijn beslissing d.d. 06.08.2018 een niet terugkeer clause heeft opgenomen. Artikel 8 EVRM wordt in casu dus niet geschonden daar betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. We stellen vast dat betrokkene geen gezinsleven heeft opgebouwd in België. Betrokkene toont niet aan dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij twee meerderjarige kinderen heeft, zij verblijven echter niet in België. Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene slechts vijf getuigenverklaringen voor niettegenstaande zijn aangehaalde verblijf in België sinds 2009. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene toont dan ook niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Tenslotte benadrukken we nogmaals dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene medeplichtig was aan misdrijven tegen de menselijkheid waarbij hij handelde met kennis van de praktijken en er geen enkele omstandigheid is die hem van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Zijn jarenlange actieve betrokkenheid als rechter bij de Revolutionaire rechtbank onder het Afghaanse communistische regime was de directe aanleiding voor zijn vlucht uit het land van herkomst. Betrokkene draagt dus zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich bevindt. De privébelangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan ondergeschikt omwille van de ernst van de gepleegde feiten. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in. Het betoog van verzoekende partij betreffende artikel 8 EVRM is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Huidige beslissing gaat namelijk niet gepaard met een verwijderingsbeslissing aangezien het CGVS in zijn beslissing dd. 08.08.2018 een niet terugleidingsclausule heeft opgenomen.

Betrokkene verwijst naar zijn hoge leeftijd (betrokkene is zeventig jaar) en ziektes. Echter, betrokkene laat na dit element verder te specificeren of te verduidelijken. Bij huidige aanvraag 9bis worden geen medische stukken voorgelegd en ook het administratief dossier bevat geen verdere aanwijzingen inzake een eventuele medische problematiek eventueel gelieerd aan zijn leeftijd. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Hoewel betrokkene aantoont dat hij inspanningen heeft geleverd om zich te integreren – met name dat hij een attest van inburgering voorlegt evenals een deelcertificaat Franse taallessen, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, één certificaat Nederlandse taallessen, vijf getuigenverklaringen, zijn arbeidskaart C, een studentenkaart, het resultaat van de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, dat hij hier duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat hij zijn best gedaan zou hebben om cursussen te volgen, dat zijn integratie duurzame sociale bindingen teweeg gebracht zou hebben, dat hij zijn best zou doen om onze samenleving een dienst te bewijzen, dat hij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij hierdoor een vriendenkring opgebouwd zou hebben die hem wil steunen, dat er aan zijn integratie niet getwijfeld zou kunnen worden, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn en dat hij bijzondere banden met België opgebouwd zou hebben – kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging. Er zijn namelijk ernstige aanwijzingen dat betrokkene actief betrokken is geweest bij het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid. Het feit dat deze feiten plaatsvonden in Afghanistan onder het communistisch regime doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die vrijwillig en in volle bewustzijn jarenlang heeft meegewerkt aan de instandhouding van het repressieve karakter van dat regime. Deze jarenlange actieve bijdrage aan het Aghaanse communistische regime is de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij zijn land van oorsprong moest ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de ernstige feiten van openbare orde waaraan betrokkene zich heeft schuldig gemaakt en die de rechtstreekse oorzaak vormen van zijn vlucht uit het land van oorsprong, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.“

Op 15 juni 2020 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Bij arrest van 18 december 2020 met nr. 246 438 vernietigt de Raad deze beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

“schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijke bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Hij betoogt als volgt:

“Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verweerder begrijpt de redenering van verzoekers niet waar hij de uitsluitingsbeslissing van het CGVS als een buiten gewone omstandigheden gebruikt.

Verzoeker meent dat door het feit dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan hij niet deze aanvraag in de ambassade van België in het land van herkomst of in een ander land buiten België indienen.

Verweerder stelt dat verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is en kan verzoeker niet toegekend worden omwille van zijn substantiële bijdrage aan misdaden tegen de menselijkheid.

Verweerder stelt dat de feiten tussen 1985 en 1992 plaatsvonden en dat de ernst van de feiten vaststaat.

Verweerder stelt dat uit niets blijkt dat verzoeker ooit morele bezwaar tekende tegen de praktijken van deze rechtbank.

Verweerder stelt dat het feit dat deze feiten 30 jaren geleden plaatsvonden binnen de Afghaanse context niets afdoet aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van zijn verstand een wezenlijke bijdrage leverde aan de mensenrechtenschendingen.

Verzoeker is niet akkoord met deze foutieve stellingen van verweerder!!

Verzoeker meent dat hij geen gevaar is voor de openbare orde. Verzoeker woont meer dan 11 jaar in België hij heeft zich nooit schuldig gemaakt heeft aan een misdrijf.

Verzoeker heeft zich altijd voorbeeldig gedragen.

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat de feiten 30 jaar geleden zich voorgedaan heeft.

Verzoeker meent dat hij geen misdrijf gepleegd heeft. Verzoeker heeft in een regime gewerkt en de wet toegepast aan de terroristen.

Laat ons voor heel even het standpunt van de verweerder volgen en vanuit gaan dat dit een misdrijf was.

Dit misdrijf is al verjaart.

Bovendien heeft de Afghaanse overheid Amnesty aangekondigd na de val van het Najibullah's regime in Afghanistan.

Verzoeker is nooit politiek actief geweest en hij is sinds zijn vertrek uit Afghanistan geen banden meer met dat land.

Men mag onmogelijk van strafloosheid spreken omwille van volgende redenen:

Hij maakte zich niet schuldig aan deze zaken

De feiten zijn al verjaart - indien schuld bewezen is

België had de mogelijkheid om hem strafrechtelijk te vervolgen indien ze vanuit gaat dat verzoeker misdrijven gepleegd heeft.

Verzoeker meent dat in het Belgische recht artikel 136 Quinquies en 136 septies Sw bestaat die dergelijke gevallen straffen. Verzoeker verzoekt de Belgische overheid om deze zaak te onderzoeken.

Verzoeker meent dat de handeling van verweerder neerkomt een aan misdrijf tegen menselijkheid:

U krijgt geen bescherming maar u wordt ook niet uitgewezen. Blijf als een limbo.

Verzoeker zelf was eer braaf opgevoed en zijn doctoraat behaald in rechten. Verzoeker doceerde op unief van Kaboel;

Amnesty is aangekondigd door de overheid in het land van herkomst.

Verzoeker beschikt over een blanco strafblad in België maar ook in Afghanistan.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een gelijkaardige zaak - Afghaanse stadsburger die in het kader van de procedure gezinshereniging in functie van haar dochter in België een verblijfsvergunning wou krijgen.

Verweerder verwees in deze zaak ook naar de feiten van 30 jaren gelden in Afghanistan om de aanvraag op basis van het richtlijn 2004/38/EG af te wijzen.

Uw Raad heeft de eerste beslissing van verweerder vernietigd.

Verweerder heeft opnieuw dezelfde beslissing genomen.

Uw Raad heeft een prejudiciële vraag gesteld aan Het Hof van Justitie.

Het Hof van Justitie heeft België ongelijk gegeven.

Uw Raad heeft aan de hand van dit arrest van Het Hof van Justitie de beslissing van verweerder vernietigd.

(Rvv. Nr.206589 van 5 juli 2018)

Verzoeker meent dat verweester in zijn dossier dezelfde fout gemaakt heeft zoals hij deed in het bovenvermelde dossier.

Verweester stelt verder dat artikel 8 EVRM niet geschonden is omdat verzoeker geen bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten omdat het CGVS in haar beslissing van 06.08.2018 een niet terugkeer clause heeft opgenomen.

Artikel 8 EVRM wordt in casu dus niet geschonden daar aan de betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Verzoeker neemt deze beslissing op 12.06.2020 en op 15.06.2020 geeft ze een bevel aan verzoeker om het grondgebied te verlaten.

Verweerder wist heel goed dat ze binnen 3 dagen een bevel zal geven aan verzoeker en toch gebruikt ze in haar motivering van de huidige beslissing misleidende informatie.

(stuk 3 - kopie van het bevel)

Uit deze handeling blijkt dat verweerder dit dossier niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft.

(...)

Verzoeker draagt dus zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich bevindt.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling. Verzoeker meent dat verweerder van hem een limbo maakt. Indien de schuld bewezen is, mag van de overheid verwacht worden om verzoeker te vervolgen.

Verweerder stelt verder dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer van verzoeker.

Dit is een misleidende informatie in de beslissing. Verweerder was heel goed op de hoogte dat ze binnen 3 dagen aan verzoeker een bevel zal geven en toch gebruikt ze dit argument.

(zie stuk 3)

Verweerder stelt dat verzoeker nagelaten heeft om te specificeren welke problemen hij zal confronteren omwille van zijn hoge leeftijd.

Verzoeker meent dat verweerder geen kind van 8 jaar oud is om hem duidelijk te maken dat een man van 70 jaar oud zonder familieleden in Afghanistan en met een dergelijke geschiedenis niet meer in staat is om voor zichzelf in Afghanistan te zorgen.

Men gebruikt dergelijke argumenten wanneer men niets anders vindt.

Verzoeker is niet akkoord met de beslissing van verweerder en hij meent dat zijn aanvraag ontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

Verweerder heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoeker meerdere jaren niet meer in het land van herkomst woont.

Hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst waar meerdere jaren niet meer gewoond heeft EN waar zijn leven in gevaar is.

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met deze elementen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verweerders beslissing is niets anders dan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verweerder maakt van verzoeker een limbo en geeft hem een bevel om het grondgebied te verlaten. Een handeling die totaal in strijd is met het advies van het CGVS.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten - en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase fen de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, “Beginnelsen van behoorlijke bestuur”, Die Keure, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het dat verzoeker conform het advies van het CGVS niet naar Afghanistan mag uitgewezen worden.

Verweerder schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat idere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Verweerder wist bij het nemen van deze beslissing dat ze 3 dagen later aan verzoeker een bevel zal geven om het grondgebied te verlaten.

Toch verzwijgt ze in deze beslissing en geeft ze een motivering die feitelijk onjuist is.

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4 In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de verwerende partij van oordeel is dat er redenen zijn die toelaten dat verzoeker de aanvraag om verblijfsmachtiging in België indient maar dat er geen redenen zijn om hem te machtigen tot een verblijf in het Rijk. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat verweerder ten onrechte van oordeel is dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is en om die reden artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt. Evenmin is het om dezelfde reden dienstig om op te werpen dat zijn leven in gevaar is als hij de aanvraag om verblijfsmachtiging in Afghanistan moet indienen.

2.5. De verwerende partij beschikt bij de beoordeling van de gronden om een verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan dan enkel ook terughoudend toetsen.

2.6. Verzoeker gaat niet akkoord met de door de verwerende partij gedane beoordeling en is van oordeel dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde omdat hij nooit een misdrijf beging in België sinds hij hier woont en zich alhier altijd voorbeeldig gedragen heeft .

2.7. De bestreden beslissing ontkent dit ook niet. Immers wordt hierin gesteld: *“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”*

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder valt over de ernstige feiten van openbare orde die verzoeker in zijn land van herkomst heeft gepleegd, waarbij hij zich heeft gebaseerd op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2018 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Verweerder benadrukt in de bestreden beslissing dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat deze verzoeker niet kan worden toegekend *“omwille van zijn substantiële bijdrage aan misdaden tegen de menselijkheid, feiten die hij in zijn land van herkomst heeft geleverd en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, uitsluiting die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30.01.2019.”*

Verweerder verduidelijkt: *“Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze één van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951.”*

Verweerder is zich ervan bewust dat de feiten niet in België hebben plaatsgegrepen, doch lang geleden in verzoekers land van herkomst, maar hij benadrukt de ernst van de door verzoeker begane feiten: *“Er dient te worden opgemerkt dat hoewel de feiten niet in België begaan werden en plaatsvonden in de periode van 1985 tot 1992 in Afghanistan, de ernst van de feiten toch wel vaststaat. Uit de beslissing van het CGVS dd. 06.08.2018, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30.01.2019, blijkt dat verzoeker onder het communistisch regime actief was als rechter bij de Revolutionaire Rechtbank, ook wel uitzonderingsgerecht voor nationale veiligheid of staatsveiligheidsrechtbank genoemd. Als rechter van deze rechtbank zijn er ernstige aanwijzingen dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan schijnprocessen en het opleggen van disproportioneel zware straffen en aan het veroordelen van beklaagden tot de doodstraf, ondanks een totaal gebrek aan bewijs of ondanks verklaringen die de veroordeelden zouden afgelegd hebben onder dwang en foltering. Deze praktijken werden jarenlang doorgezet in de rechtbank waarin betrokkene actief was. Betrokkene hield wetens en willens dit systeem jarenlang mee in stand. Gezien zijn functie als rechter kan betrokkene verantwoordelijk gehouden worden voor de schendingen van de rechten van beklaagden, waaronder het feit dat zij geen recht op een advocaat hadden, geen recht op beroep hadden, dat zij vaak gemarteld werden en zonder enige vorm van bewijs veroordeeld werden. Betrokkene koos er in 1985 doelbewust voor om aangesteld te worden als rechter binnen de Revolutionaire Rechtbank wat aantoonde dat betrokkene zich niet verzette of geen bezwaren had tegen de werking van deze rechtbank. Uit niets blijkt dat betrokkene ooit enig moreel bezwaar aantekende tegen de praktijken van deze rechtbank. Betrokkene gaf zelf aan dat zijn functie heilig voor hem was en dat hij na een jaar de functie van hoofdrechtbank aangeboden kreeg en aanvaardde. Bovendien tracht betrokkene zijn daden en individuele verantwoordelijkheden te minimaliseren en te ontkennen. Betrokkene heeft aldus jarenlang vrijwillig meegewerkt aan het instandhouden van de massieve mensenrechtenschendingen die begaan werden door het Afghaanse communistische regime in het algemeen en de Revolutionaire Rechtbank meer speciek. Deze jarenlange betrokkenheid bij het Afghaanse communistische regime is de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij in 1992 Afghanistan diende te ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich bevindt.”*

Verweerder concludeert hierna:

“Het feit dat deze feiten meer dan 30 jaar geleden plaatsvonden binnen de Afghaanse context doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van zijn verstand een wezenlijke bijdrage leverde aan de mensenrechtenschendingen van het Afghaanse communistische regime. Zijn gedrag van nu weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid daarvoor.”

2.9. Verzoeker gaat *“niet akkoord met de foutieve stellingen van verweerder”* maar hiermee toont hij niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling onzorgvuldig, foutief of kennelijk onredelijk is, dit gelet op wat kan worden gelezen in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2018 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Het staat de verwerende partij vrij om geen verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe te kennen aan een vreemdeling die in zijn land van herkomst ernstige feiten heeft gepleegd, ook al is

verzoeker nooit politiek actief geweest, heeft hij sinds zijn vertrek uit Afghanistan geen banden meer met dit land, heeft de Afghaanse overheid “Amnesty” aangekondigd na de val van het communistisch regime aldaar en verblijft hij al ettelijke jaren in België, waarop verzoeker hamert in zijn verzoekschrift.

2.11. De verwerende partij baseert zich terecht op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2018 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire bescherming die definitief is, gezien de Raad het beroep heeft verworpen dat verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld. Verzoeker kan niet dienstig zijn onschuld uitschreeuwen en betogen dat België hem strafrechtelijk diende te vervolgen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in casu een beslissing genomen waarvoor hij de bevoegdheid had, met name op basis van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag. Het staat de verwerende partij, die zoals gezegd beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid in het kader van aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vrij om op basis hiervan verzoeker niet te machtigen tot een verblijf in het Rijk. Een strafrechtelijke veroordeling is in dit verband niet vereist. De Raad neemt louter akte van verzoekers oproep om zijn zaak strafrechtelijk te onderzoeken, waarbij hij ook akte neemt van het feit dat verzoeker alvast poneert dat hij zich niet schuldig maakte aan “*deze zaken*” en dat de feiten al verjaard zijn.

2.12. Verzoeker is voorts slecht geplaatst om opnieuw de feiten te gaan ontkennen, te minimaliseren en te contextualiseren. Hij werd hiervoor al eerder op de vingers getikt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 6 augustus 2018 en door de Raad in zijn arrest van 30 januari 2019. Zoals reeds gezegd is voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een definitieve beslissing en kan verzoeker deze thans niet meer aan het wankelen brengen in zijn verzoekschrift gericht tegen een beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond wordt verklaard.

2.13. Tevergeefs verwijst verzoeker naar positieve aspecten die zijn situatie in zijn ogen kenmerken. Hij toont hiermee niet aan dat de door de verwerende partij gedane eindconclusie *“Het feit dat deze feiten meer dan 30 jaar geleden plaatsvonden binnen de Afghaanse context doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van zijn verstand een wezenlijke bijdrage leverde aan de mensenrechtenschendingen van het Afghaanse communistische regime. Zijn gedrag van nu weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid daarvoor”* kennelijk onredelijk, foutief of onzorgvuldig is en dat meer bepaald de door verzoeker opgesomde elementen die zijn privébelangen betreffen, de balans in zijn voordeel moeten doen omslaan.

2.14. Verzoeker is ook slecht geplaatst om de bestreden beslissing als een *“misdrijf tegen de menselijkheid”* te beschouwen of als een onmenselijke en vernederende behandeling of straf in de zin van artikel 3 van het EVRM omdat de verwerende partij naar zijn oordeel een *“limbo”* situatie creëert, met name geen machtiging maar ook geen uitwijzing. Dit is ongetwijfeld een niet aangename situatie voor verzoeker, maar dit betekent niet dat de bestreden beslissing dezelfde kwalificatie moet krijgen als de kwalificatie die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft gegeven aan de feiten die verzoeker heeft begaan in Afghanistan.

2.15. Tevergeefs verwijst verzoeker naar een *“gelijkaardige zaak”* van een andere Afghaanse staatsburger, waar een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie werd gesteld. Het gegeven dat verzoeker in dit verband gewag maakt van de procedure tot gezinshereniging en van de richtlijn 2004/86/EG maakt op zich al dat deze zaak niet gelijkaardig is aan verzoekers zaak, die een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen betreft. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk opwerpen dat de verwerende partij opnieuw dezelfde fout heeft begaan door te verwijzen naar oude feiten om de aanvraag af te wijzen.

2.16. Waar verzoeker de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juni 2020 bekritiseert en betoogt dat dit in strijd is met het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig betoog is. Dit is immers niet de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dit bevel om het grondgebied te verlaten aangevochten in een afzonderlijk beroep, dat trouwens heeft geleid tot de nietigverklaring ervan. Het houdt in dat verzoeker niet zelf naar Afghanistan dient te gaan en ook dat de verwerende partij geen gedwongen verwijdering op grond hiervan kan organiseren. Dit leidt tot de –ook ter terechtzitting meegedeelde– conclusie dat verzoeker geen belang

heeft bij zijn kritiek op de bestreden beslissing waar ze stelt *“Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in. Het betoog van verzoekende partij betreffende artikel 8 EVRM is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel”*, maar waarbij verweerder enkele dagen later een bevel om het grondgebied te verlaten geeft.

2.17. Verzoeker stelt dat hij niet akkoord gaat met de stelling dat hij zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich bevindt en herhaalt dat hij van de overheid mag verwachten dat ze hem strafrechtelijk zou vervolgen. Gelet op de geuite kritiek volstaat het te verwijzen naar punt 2.11. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich bevindt niet een kernvaststelling is zonder dewelke de bestreden beslissing niet kan worden gehandhaafd. Het betreft m.a.w. een overtollig motief. Kritiek hierop kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.18. De bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene verwijst naar zijn hoge leeftijd (betrokkene is zeventig jaar) en ziektes. Echter, betrokkene laat na dit element verder te specificeren of te verduidelijken. Bij huidige aanvraag 9bis worden geen medische stukken voorgelegd en ook het administratief dossier bevat geen verdere aanwijzingen inzake een eventuele medische problematiek eventueel gelieerd aan zijn leeftijd. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.”*

De Raad leest in het verzoekschrift, *“Verzoeker meent dat verweerder geen kind van 8 jaar oud is om hem duidelijk te maken dat een man van 70 jaar oud zonder familieleden in Afghanistan en met een dergelijke geschiedenis niet meer in staat is om voor zichzelf in Afghanistan te zorgen. Men gebruikt dergelijke argumenten wanneer men niets anders vindt.”* Dit is echter niet meer dan de uiting van frustratie die de voormelde passage in de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. De Raad wijst er nog op dat, zoals reeds gezegd, het bevel om het grondgebied te verlaten dat enkele dagen later aan verzoeker werd uitgereikt, werd vernietigd en er dus geen sprake is van een terugkeer naar Afghanistan.

2.19. Voor het overige blijkt uit het verzoekschrift overduidelijk dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing en zijn ongenoegen en frustratie hierover uit, doch hiermee en met zijn eigen visie op zijn zaak toont verzoeker niet aan dat bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA